

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Šulákom, Nám. Dr. M. Thége Konkolyho 3, Hurbanovo, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 312/2018 z 29. mája 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom

JUDr. Tiborom Šulákom, Nám. Dr. M. Thége Konkolyho 3, Hurbanovo, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 312/2018 z 29. mája 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Komárno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 Cpr 1/2016 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa žalobou proti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáhala zaplataenia peňažnej sumy z titulu náhrady mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 6 Cpr 1/2016-192 z 21. júna 2017 (ďalej len „rozsudok z 21. júna 2017“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 29 373,96 € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na odvolanie oboch sporových strán Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 12 CoPr 3/2017 z 19. júna 2018 (ďalej len „rozsudok z 19. júna 2018“) rozsudok okresného súdu z 21. júna 2017 vo vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol (výrok I) a v zamietajúcej časti potvrdil ako vecne správny (výrok II). Súčasne bola žalovanému priznaná náhrada trov konania (výrok III).

4. Krajský súd v rozsudku z 19. júna 2018 vychádzal pri posúdení nárokov sťažovateľky proti žalovanému zo skutočnosti, že sťažovateľke z dôvodu, že v relevantnom čase uzatvorila nový pracovný pomer, pre ktorý nemohla u žalovaného pracovať pre prekážky na jej strane, neprináleží náhrada mzdy. Krajský súd ďalej zdôraznil, že priznanie náhrady mzdy sťažovateľke by za takejto situácie bolo možné posúdiť ako urobené v rozpore s dobrými mravmi (bod 12 rozsudku krajského súdu z 19. júna 2018).

5. O dovolaní sťažovateľky, ktorým táto namietala nesprávne právne posúdenie veci v súlade s § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), rozhodol

najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho v súlade s § 447 písm. f) CSP odmietol. V tejto súvislosti sťažovateľka s poukazom na odôvodnenie obsiahnuté v rozhodnutí v jej inej veci (konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 1 MCdo 13/2009) zdôrazňuje, že v súlade s § 143 ods. 2 Zákonníka práce v prípade prekážky v práci na strane zamestnávateľa tento poskytne zamestnancovi náhradu mzdy vo výške jeho priemerného zárobku. Vec vedená najvyšším súdom pod sp. zn. 1 MCdo 13/2009 sa týkala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sťažovateľky.

6. Podľa sťažovateľky z obsahu dovolania smerujúceho proti rozsudku krajského súdu z 19. júna 2018 bolo zrejmé, čoho sa dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia týkalo. Na podklade uvedených skutočností preto podľa sťažovateľky najvyšší súd v napadnutom uznesení nemohol konštatovať, že sťažovateľka si nesplnila povinnosť označiť rozhodnutie, v ktorom rozhodol najvyšší súd inak, ako rozhodol v jej veci krajský súd.

7. Sťažovateľka v konkrétnostiach poukazuje na odôvodnenie obsiahnuté v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010, z ktorého vyplýva, že *„v prípade odvolania z funkcie nastáva... situácia, keď povinnosť zamestnávateľa pridelovať prácu, ale aj povinnosť zamestnanca vykonávať prácu zodpovedajúcu funkcií, do ktorej bol menovaný zanikla a iná práca, ktorú by bol zamestnávateľ povinný pridelovať a zamestnanec povinný vykonávať nebola dohodnutá. Nastáva teda stav, keď chýba jeden zo základných prvkov pracovného pomeru, a to druh práce. Podľa názoru dovolacieho súdu, takýto stav je treba považovať za prekážku v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 odsek 3 ZP, pretože inak ochrana poskytovaná zamestnancovi tým, že po odvolaní z funkcie jeho pracovný pomer nekončí, by bola len formálna. Za existencie tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa potom nemá zamestnanec povinnosť sa dostavovať na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas. Je na zamestnávateľovi, aby túto situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody o zmene pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom, a to buď dohodou alebo výpoveďou. Pokiaľ tak neurobí, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážky v práci na jeho strane.“*.

8. Podľa sťažovateľky v citovanom rozhodnutí najvyšší súd zaujal právny názor, aj pokiaľ ide o náhradu mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa.

9. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na nové konanie a rozhodnutie.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Pri prieskume ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval vec a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania (strany sporu) pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

18. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre pripomína, že jedným z kľúčových princípov

spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

19. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (II. ÚS 581/2017). V dovolacom konaní iniciovanom sťažovateľkou ako dovolateľkou procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 419 a nasl. CSP.

20. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (III. ÚS 450/2017).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľka argumentáciou obsiahnutou v bodoch 5 až 8 tohto uznesenia v podstate namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne a najvyšší súd nemal ňou podané dovolanie odmietnuť v súlade s § 447 písm. f) CSP, keďže sťažovateľka si splnila povinnosť označiť rozhodnutie, v ktorom rozhodol najvyšší súd inak, ako rozhodol v jej veci krajský súd.

22. Sťažovateľka v dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 19. júna 2018 namietala, že prípustnosť dovolania je daná podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Poukazovala pritom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010.

23. Aby na základe dovolania podaného podľa už citovaného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP (porovnaj k tomu rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a sp. zn. 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania v kontexte zodpovedania otázky, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

24. V bode 21 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tento zdôraznil, že záver o procesnej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP si nevyhnutne vyžaduje, aby relevantná otázka spĺňala kumulatívne všetky požadované znaky, a to

- musí íst' o otázku právnú, nie skutkovú,
- pre právnú otázku je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- musí íst' o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorý na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie, a
- musí íst' o otázku, ktorá má zásadný právny význam (body 17 až 20 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

25. V rámci dovolacieho prieskumu následne najvyšší súd v bode 23 napadnutého uznesenia pri preskúmaní prípustnosti dovolania, ktorého prípustnosť sťažovateľka vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, konštatoval, že dôvody uvádzané sťažovateľkou v dovolaní nemajú zákonom predvídaný charakter právnej otázky a nie je daná ani kauzálna súvislosť medzi sťažovateľkou označeným rozhodnutím najvyššieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010) a právnymi otázkami riešenými (inak) odvolacím súdom (rozsudok krajského súdu z 19. júna 2018).

26. V podstatnej časti najvyšší súd v konkrétnostiach zdôraznil, že *«Dovolateľka vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu polemizujúc s právnymi závermi odvolacieho súdu uvádza, „že... nie je možné zistiť na základe akých právnych úvah dospel tento súd k záveru, že prekážky v práci vznikli aj na strane žalobkyne, tým, že sa zamestnala v inej organizácii na plný pracovný úväzok... Zákoník práce umožňuje mať aj dva pracovné pomery... Ide o svojvoľné rozhodnutie... Za existencie... prekážky v práci na strane zamestnávateľa nemá zamestnanec povinnosť dostavovať sa na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas... Je na zamestnávateľovi, aby túto situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody o zmene pracovnej zmluvy, alebo skončením pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom. Pokiaľ tak nepostupuje, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na jeho strane“.* V kontexte uvedeného, i keď žalobkyňa dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, právnú otázku zásadného významu nijako neformuluje. Z obsahu jej dovolania možno vyvodit', že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu

a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Ako bolo už uvedené vyššie, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.».

27. Najvyšší súd v ďalšom následne zdôraznil, že nemohol posúdiť ani sťažovateľkou namietaný odklon krajským súdom riešenej problematiky o faktickom skončení pracovného pomeru u žalovaného, v dôsledku ktorého sťažovateľke podľa názoru krajského súdu nepatrí náhrada mzdy, keďže jej vyplatenie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010, keďže citované rozhodnutie najvyššieho súdu uvedenú problematiku neriešilo.

28. V konkrétnostiach k tomuto záveru najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že v už citovanom rozhodnutí sa najvyšší súd zaoberal (a posudzoval) len otázkou neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (k tomu pozri aj bod 5 tohto uznesenia), a nie otázkou náhrady mzdy či faktického skončenia pracovného pomeru a rozporu s dobrými mravmi, ktoré boli v hre pri rozhodovaní krajského súdu, ktorého rozsudok z 19. júna 2018 bol dovolaním sťažovateľky napadnutý.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že dôvody rozhodnutia (*ratio decidendi*) uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010 boli späté len s otázkou, či žalovaným kvalifikované konanie sťažovateľky ako závažné porušenie pracovnej disciplíny ob stojí alebo neobstojí ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, a z označeného rozhodnutia nevyplýva právny názor najvyššieho súdu vo veci náhrady mzdy, faktického skončenia pracovného pomeru či vyplatenia náhrady mzdy v rozpore s dobrými mravmi, je ústavne udržateľný záver najvyššieho súdu prezentovaný

v napadnutom uznesení, podľa ktorého je už na prvý pohľad zrejmé, že sťažovateľkou označené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010 sa týkalo sporu skutkovo a právne odlišného od sporu prejednávaného krajským súdom (rozsudok krajského súdu z 19. júna 2018). Na podklade uvedeného je preto aj následný záver obsiahnutý v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, podľa ktorého je dovolacia argumentácia sťažovateľky o tom, že krajský súd sa v rozsudku z 19. júna 2018 odklonil od záverov vyjadrených v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu, neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ústavne udržateľný a nesignalizuje porušenie práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Prihliadajúc na relevantné časti napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s podstatnou námietkou sťažovateľky, ktorou odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. f) CSP (dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435).

31. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozhodnutie odvolacieho súdu, jej dovolanie riadne preskúmal, no keďže dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom stanoveným procesnými predpismi, následne správne sformuloval svoj právny záver o odmietnutí dovolania spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. f) vyslovene umožňuje. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) nemajúci oporu v procesných kódexoch.

32. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Už len pre úplnosť ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na rozsah a dôvody ústavnej sťažnosti sa predmetom preskúvania mohla stať (len) ústavná udržateľnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu k prípustnosti dovolania na podklade argumentácie uvádzanej sťažovateľkou. Nepochybne, v dôsledku konštantnej judikatúry ústavného súdu bola v konkrétnych okolnostiach veci prípustná ústavná sťažnosť aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (k tomu pozri aj rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Sťažovateľka však napriek uvedenému ústavnú sťažnosť, ktorou by sa s prihliadnutím na petit ústavnej sťažnosti domáhala vyslovenia porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom rozhodnutím odvolacieho súdu (rozsudok krajského súdu z 19. júna 2018), nepodala. Predmet ústavného prieskumu bol preto daný tak, ako to je už uvedené námietkami sťažovateľky smerujúcimi proti rozhodnutiu vydanému v dovolacom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2019

Miroslav DURIŠ
predseda senátu